

Arrest

nr. 143 643 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CAVADINI, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC). U groeide op in de regio van Nangchen. U verklaarde in het jaar 2009 op illegale wijze naar India te zijn gevlucht. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de 'Reception Centra' naar Dharamsala, India reisde. In India studeerde u van december 2009 tot januari 2011 in de Sherab Gatsel Lobling school. Nadien woonde u in Dharamsala met twee vrienden samen. Omdat u in India de taal niet sprak, omdat u er geen Indische nationaliteit kan krijgen, omdat u er wordt gediscrimineerd en omdat u er geen steun van de overheid kreeg, was er een familielid van u, die in India woont, die uw reis naar Europa regelde. U had een eigen IC (Identity certificate of Yellow Book) en een smokkelaar zou daarmee uw reis naar Europa hebben geregeld. Eind januari 2013 reisde u met het vliegtuig naar Frankrijk van waaruit u naar België kwam waar u op 31 januari 2013 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een 'green book', een schoolattest, enkele foto's, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, een kopie van een attest van de Nelen Khang in Nepal en uw Chinese tijdelijke identiteitskaart.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book, Chinese identiteitskaart, visumdossier) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: S. D., geboren op 27.08.1982 en geboren te Chamdo, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS1, pp.2-4; gehoorverslag CGVS2, pp.2-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Dat op uw visumaanvraag formulier (zie blauwe map) onder punt 7 als nationaliteit "India" lijkt te zijn geschreven, doet daar geen afbreuk aan. Er zijn geen aanwijzingen dat u over de Indiase nationaliteit beschikt. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2009 heeft u van dan tot begin 2013 in India verbleven. In India studeerde u van december 2009 tot januari 2011 in de Sherab Gatsel Lobling school. Nadien woonde u in Dharamsala met twee vrienden samen. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS1, p.4; gehoorverslag CGVS2, pp.9-10).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** was u hierover niet coherent in uw verklaringen voor de asielinstanties in België, hetgeen reeds uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Immers legde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, verklaringen af die u later, ten aanzien van het CGVS, introk (zie vragenlijst CGVS p.4). U verklaarde in de vragenlijst van het CGVS dat u in India niet over officiële documenten beschikte en dat u om die reden naar België kwam. Echter diende u ten aanzien van het CGVS dadelijk te bevestigen dat u in India wél over een RC beschikte (zie gehoorverslag CGVS1, p.2), zoals hierboven reeds aangegeven. Andere redenen waarom u van India naar België kwam hebt u nergens vermeld in de vragenlijst van het CGVS. Het is dan ook bevreemdend dat u tijdens het gehoor op het CGVS wél een aantal redenen opgeeft waarom u India zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS1, p.7 en 8). Aldus komt de geloofwaardigheid van die verklaringen reeds in het gedrang. **Ten tweede** kunnen de redenen zelf die u aanhaalde niet echt overtuigen. U gaf aan de taal niet te spreken. Echter gaf u niet op concrete wijze aan tot welke problemen dit zou hebben geleid. Dat u de taal niet sprak is op zichzelf niet echt een probleem. Dit kan zeker niet als een reden worden gezien die zou vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook de vaststelling dat u niet de Indische nationaliteit zou kunnen krijgen is vreemd aan de

Vluchtelingenconventie. U verwees verder nog naar discriminatie en het harde leven, zoals het gebrek aan financiële steun vanwege de overheid, maar ondanks de verschillende ruime vraagstelling daarover, bleef u zeer beperkt en vaag in uw antwoorden. U hebt op geen enkele wijze concreet toegelicht in welke mate u precies gediscrimineerd werd. Aangezien u deze redenen ook al niet had vermeld in de vragenlijst van het CGVS, waarbij toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat men, desnoods kort, de redenen van vertrek toelicht, komen uw verklaringen inzake discriminatie niet overtuigend over. **Ten derde** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U stelde dat u dit niet succesvol achtte (zie gehoorverslag CGVS1, p.12). Dat uw documenten voor een terugkeer niet in orde zouden zijn, slaat echter nergens op daar blijkt dat u ook geen enkele moeite deed om in orde te zijn met deze documenten (zie verder). Dit ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u de IC aan de smokkelaar gaf. U voegde daar aan toe dat als het zou lukken om u terug te sturen naar India, zou u er niet kunnen 'overleven'. Echter hebt u hier ook opnieuw nagelaten om op enige wijze concreet te zijn, tenzij een vage verwijzing naar gebrek aan hulp van Indische overheid. Echter blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat u, als houder van een RC in India, wel over verschillende rechten beschikte. U leefde immers ook enkele jaren in India en u geeft niet aan waarom dat niet meer zou lukken na een terugkeer naar India vanuit België. **Ten slotte** merkt het CGVS hier nog op dat u in Frankrijk geen asiel aanvraag (zie gehoorverslag CGVS1, p.7). Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat men asiel aanvraagt zo snel dat kan indien men werkelijk op zoek zou zijn naar een vorm van internationale bescherming.

U haalde **aldus** geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U zou nu deze IC aan de smokkelaar hebben gegeven nadat u aankwam in Europa. Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. **Ten eerste** was u niet coherent in uw verklaringen voor de asielinstanties in België, hetgeen reeds uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. U verklaarde ten aanzien van de asielinstanties in eerste instantie dat u met een vals Nepalees paspoort naar Europa reisde (zie verklaring DVZ vraag 36). Echter, ten aanzien van het CGVS verklaarde u later in de asielprocedure, dat u met uw eigen 'Identity Certificate' (IC) naar Europa reisde (zie gehoorverslag CGVS1, p.5) Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg immers niet enkel dat u met uw eigen documenten (IC) naar Europa reisde, u hebt er ook over gelogen. Dat u over deze zaken loog omdat de smokkelaar u dat vertelde, is geen afdoende verklaring, immers is het uw eigen verantwoordelijkheid om ten aanzien van de asielinstanties de waarheid te vertellen zodat deze instanties een juiste inschatting van de situatie kunnen maken. **Ten tweede** verklaarde u verder ook nog dat u geen enkele weet had van het visum waarmee u Europa kon inreizen (zie gehoorverslag CGVS1, p.6). U wist niets van een toelating nodig om Europa binnen te reizen en kon zelfs niets vertellen over de beweerde reden van uw bezoek aan Frankrijk. Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de Internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengenzone, is het niet geloofwaardig dat u geen enkele kennis hebt over het al dan niet valse reisdoel waaronder u Europa binnen reisde. **Ten derde** merkt het CGVS op dat het weinig geloofwaardig overkomt dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op deze ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent,

alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een 'green book', een schoolattest, enkele foto's, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, een kopie van een attest van de Nelen Khang in Nepal en een tijdelijke Chinese identiteitskaart, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting in het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM geschonden acht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde door de Indiase overheid in het bezit gesteld te zijn van een verblijfsvergunning (RC) en een reisdocument (IC). Hij zou met dit IC India verlaten hebben, waarna hij dit document na aankomst in Europa zou hebben afgegeven aan een smokkelaar. Verzoeker meent hierdoor dat hij niet over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten. Verzoeker baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse ngo waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5). Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen hij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR (stuk B. 14).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat eventueel verlies van het IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij IC's uitreiken aan Tibetanen die zich in het buitenland bevinden zonder IC. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5), doch deze stelling is vooreerst *in casu* niet van toepassing, gezien verzoeker verklaarde dat hij met zijn IC India verlaten heeft en dit document pas *na* aankomst in Europa aan een smokkelaar zou hebben afgegeven, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p. 21). Waar verzoeker tot slot stelt dat de commissaris-generaal *“geen garantie heeft gevraagd”* aan India om verzoeker de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat de Indiase consulaten actieve bijstand verlenen om in India geregistreerde Tibetanen te voorzien van de nodige papieren om een terugkeer mogelijk te maken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Gelet op het voorgaande merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie is waardoor Tibetanen er niet van de bescherming kunnen genieten die door dat verdrag wordt aangeboden, Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam. Verzoeker meent hierdoor dat de bescherming die India aan de Tibetanen louter het *“de facto dulden”*

van deze gemeenschap betreft, zonder evenwel duurzame wettelijke garanties te bieden, waardoor deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op *"bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China"* en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat Tibetanen in India geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, die zich louter beperkt tot het *de facto* dulden van de Tibetaanse gemeenschap op haar grondgebied terwijl er geen wettige garantie bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen, herhaalt de Raad dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en merkt de Raad verder op dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal daarentegen wijst op een versteviging van de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen. Zo krijgen Tibetanen die al twintig jaar in India wonen tegenwoordig een RC met geldigheid van 5 jaar (*ibid.*, p. 11). In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat *"de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet"*, wijst de Raad erop dat verzoeker luidens zijn verklaringen in het bezit was van een RC en dat hij bij terugkeer zijn verblijfsrecht aldaar kan heropnemen. Zo worden op de website van het Indiase *"Bureau of Immigration"* concrete instructies gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11).

Wat betreft verzoekers stelling dat de beschermingsstatus van Tibetanen slechts tijdelijk is en daardoor geen *"recht is voor permanent wettig verblijf"*, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *"routineus en gesmeerd"*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap (...) inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of 'RC renewal'". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de*

gevallen een oplossing bereikt" (ibid., p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Verzoekers stelling dat *"de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn"* is niet relevant, gezien verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer van een RC verstoken zou worden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die vrij en zonder voorwaarden verlengbaar is en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal India te hebben verlaten gezien hij er de taal niet sprak, er niet de nationaliteit kon verwerven, er gediscrimineerd werd en tenslotte er geen financiële ondersteuning van de overheid kreeg. De commissaris-generaal merkte ter zake terecht op dat de gebrekkige talenkennis van verzoeker, de onmogelijkheid om de nationaliteit te verwerven en het gebrek aan financiële steun vanwege de overheid geen enkel verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Wat betreft de beweerde discriminatie die verzoeker zou hebben ondergaan, blijkt verder uit het gehoorverslag dat verzoeker deze niet met concrete voorbeelden kon toelichten. Een dergelijk algemene stelling volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde, noch een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat *"hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze"*, in het bijzonder het *"recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom"*. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het CEDOCA-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *"talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken"*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd. Uit die verklaringen blijkt dat verzoeker jarenlang ongestoord en probleemloos in India verbleef. Uit verzoekers verklaringen blijkt derhalve geen situatie die zou kunnen oplopen tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker wijst naar schrijvende situaties voor Tibetanen zonder RC stelt de Raad vast dat verzoeker zich daar niet dienstig op kan beroepen, gezien hij stelde in het bezit te zijn geweest van een RC. Verzoekers beweringen aangaande de precaire levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de objectieve informatie die verwerende partij bij haar verweernota voegt. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de Indiase staatsburgers zelf, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld. Het *"economische succes"* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *"de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap"* (ibid., p. 22'). Wat betreft de algemene juridische situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India merkt de Raad tot slot op dat de discriminatoire maatregelen die in India zouden gelden ten opzichte van de Tibetaanse gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap *an sich*, doch louter een uiting zijn van diverse rechten die worden toegekend aan Indiase staatsburgers enerzijds en wettelijk verblijvende buitenlanders anderzijds, zoals een beperktere toegang tot de publieke jobmarkt en het verwerven van onroerende goederen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en

personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen ‘vervolging’ in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker stelt dat de RC Tibetanen “*slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en dat zij de toelating nodig hebben van de lokale autoriteiten om naar elders in het binnenland te reizen*”, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling met geen enkel stuk kan staven. Verzoeker verwijst weliswaar naar stuk B. 5, gevoegd bij zijn verzoekschrift, doch uit dat stuk kan daarentegen worden afgeleid dat Tibetanen met RC het recht hebben om te reizen (Stuk B. 5, p. 3). Evenmin uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid dat het verblijfsrecht van het RC beperkt zou zijn tot slechts enkele regio’s in India. Er is weliswaar een registratieplicht voor wie wil verhuizen naar een anders district, doch uit de informatie blijkt niet dat hieraan voorwaarden verbonden zijn, of dat een aanvraag tot registratie zou kunnen worden geweigerd (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 10). Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Voor wat betreft het recht op arbeid merkt de Raad op dat de RC toegang verschaft tot de private arbeidsmarkt in India (*ibid.* p. 26). Het gebeurlijk voorkomen van werkloosheid binnen de Tibetaanse gemeenschap is een louter algemene socio-economisch probleem dat op zich geen verband houdt met de criteria voor bescherming vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoeker en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft het recht op onderwijs blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Tibetanen toegang hebben tot het reguliere Indiase schoolsysteem, inclusief de universiteiten (*ibid.* p. 25-26). Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. In zoverre verzoeker tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, merkt de Raad op dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepaling foutief zou zijn, wat niet dienstig is. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER